

Láska

Portkáš-li v životě kdy lásku, ruce ji podat nevánej,
a kdybys všecko měl dát v sázku, tu šanci probůh neztrácej.
Až ruku v ruce vykročíte, na bedrech břemeno žádné
i zastavit čas se spolu pokusíte, v němž všechna hoříkost
i peľyněk sládné.
A číše budou stále plné, jen třeba pít a nikdy dolévat,
však běda, bude-li to víno zrádné, co potom lásku čeká,
šach a mat.
Však proč pekel muka připomínat,
když ráje jsou brány dokořán,
proč na smetišti drobty sbírat,
když na hostinu mlíování chceš být zván.

Nauč si věřit a klamat sám sebe,
nelituj času, nelituj síl,
doufej, že odměna přijde až z nebe,
že přijde včas, a že přijde s tou o níž jsi snil.

Až vracet se budeš jednou ze života
se srdcem prázdným jak hnízdo ptací v jeseni,
ať vzpomínkám svým nasazovat nemusíš jen pouta,
ať vzlétnout můžou volně a se skrývánkem přátelit se na nebi.

Portkáš-li v životě kdy lásku,
odvahu neztrácej i sám sebe rozdati,
dříve však než všecko dal bys v sázku,
o radu žádej, jak pravou lásku poznati.

Rozum

Ani o tom možná nevíme, že našim stává se společníkem,
který provází nás životem,
když občas si zachytráčí,
službu nezištnou svou nabídnout je ochoten.

Často zásluhy jeho přeceňujem,
když úspěchy naše k vrcholům slávy nás přivádějí,
kterou samolibost naší konejšíme,
když plody její s nadšením nebyvalým rozdávají.

Oni moudrost naše újmy doznat nechce,
na prvním chtěla by místě býti,
s celým tím potenciálem poznání nezbytného,
hranice našeho překlenout bytí.

Dva spojení nerozluční ROZUM a Moudrost náskok svůj prokazují
na tom závodisti světovém, kde publikum by oslnilo,
publikum nevyzralé,
aby svou převahou, svou jistotou i nevěřící udivilo.

Na jednu však maličkost by velmoci dvě zapomněly,
že bez ŠTĚSTÍ trocha tajemného všechna ta stává se horlivost marnou
a toho se nedovoláš, to samo přijít musí,
s ním teprve každá i překážka z nejtěžších stává se snadnou.

Poblouznění

Dlouho jsem přemýšlel, než jsem se osmělil,
než pokušení silně přehlušilo pochybnost práva,
nechci Tě živote omezovat,
ale směle přiznat si, že Tobě náleží sláva.

Na svět přišel jsi bezmocný
na matčinu odkázán péčí,
čistý jako studánka, jejímž stáváš se pokladem
zlásky když nezištní neduhy všechny dětské Tvé léčí.

Pak se též v andílka proměníš,
dříve ještě než do cesty Ti vstoupí,
který překonat nejednou pomůže Ti překážku,
když bašty vysoké pod života tíhou se hroutí.

Ještě jednoho pomocníka rozum si povolá,
který temna jen zákoutí vyhledává
s kterým nerad ale se vychloubá,
když hlas jeho lstivosti protkaný pochybnost přivolává.

Není to přiznání radostné,
že člověk službu její potřebuje
a že jméno jeho ženského je rodu,
která Ti služby ochotně nabízí, když nepravdou svoji rozum zatemňuje.

Nevěř tomu že se ji ubrániš,
až budeš na vrcholku, nebude snadné nástrahám jejím odolat
nesmíš však lákavému neřesti ohnisku propadnout
sil ona dostatek vzdýcky má zhoubnost svou dokonale zamaskovat.

Pokus se absolutismus její volnosti myšlenek nahradit
ledy studené proudem hřejivé pravdy prolamovat,
aby účinek svého dosahovalo,
když se lži milosrdnou neváháš hluboké rány zacelit.

O slunci

Nechci to zrakříknout,
stále slunce je milosrdné,
když teplem svým poznání probouzí
v tom života zápase, aby odkryty jeho byly ty slabiny utajené.

Na jeho velkolepost i vlaštovky se spoléhají,
když s jarním zářením ke svým hnízdům se vracejí
ke kterým partnery zpěvem svým lákají,
kde nejen radost čeká je,
ale též nemálo povinností a nesnáží přichází potají.

Nesmíme přece potupu připustit,
čest a hrdost svoji zachránit musíme,
až předávat budeme dílo nedokončené,
abychom tvář svoji zakrývat nemuseli – o to prosíme.

Kam až zabloudit člověk může,
v té honbě za slávou chtitěm zaskočenou
se ztrátou lidské důstojnosti,
bezradně snad při slunce západu obdivovat nepřestane zákonnost
jeho proslulou.

Zpověď

co se tak díváte, nejsem tu prvně,
před léty mnohými za domov dočasný zvolil jsem tento svět,
čas jako horská bystřina ubíhá,
už ani nevím snad kdy dětství své spotítil jsem naposled.

Zato mládí kouzelné v oparu růžovém
se špatně litostí tajenou vzpomínky mé provokuje
ty časy, které nikdy se nevrátí, kdy člověk všechno ví a všechno zná,
a kdy nesměle láska první, na srdíčko zabubnuje.

A což teprv léta mužná,
kdy sil bylo dost na kleče pluhu i na ženu nezkrocenou,
kdy hrdost svou hýčkal jsem až k furiantství
a tvář svoji snad nikdy nezastih jsem zarmoucenou.

Pak přišla doba zralosti,
když odevzdal jsem světu všechno co jsem měl,
všechno – i lásku i dílo nekonečné – a sobě?

Sobě ponechal si jenom víru,
víru že ten co rozdává břemena těžká milostiv bude,
a když břímě dál, že přidá snad i sílu.

A najednou je tu stáří
a člověk ani rady si s ní neví,
zapomněl koupit si jízdenku zpáteční,
snad nebyl čas, možná i záměr byl jiný.

Stáří, to není jenom doba vzpomínání,
to doba je i usmíření a odpuštění všem co v životě nám ublížili.
Ne! Všem ne!
Těm odpustit nelze, co zemi rodnou ponižiti chtěli a také ponižili.

Proč?

Opravdu nevím.
Vydání na pospas bezradnosti kráčíme životem
při úsilí hledání smyslu jeho nejednou se i pokorili,
kde ale v časech nejistých sílu našetřit posvátným státi ti modelem

Není to hledání snadné v tom tajemném bludišti protikladu,
které se nehanbí pravost svou ani líží okřídlenou dekorovat,
abys zakrátko pro veřejnost širokou státi mohla se lehčejí stravitelnou,
která záruku mnohaletou s nadšením studenta bude uplatňovat.

Co ale když osvobodíš se z jejích osidel
a za cílem vykročíš svým, prostory duchaprázdňě přítomnosti svoji zaplnovat,
ale veličinu práva slovem svým nezkriveným nechává trumfovát.

To všechno ale nestací. PROČ dál po neznámém pátáš tak pečlivě ukrytém
ani na to nedbáš zápas nerovný často, že troufáš si zdolávat docela sám.
S pokusem nezachránitelné zachraňovat
tajně když doufáš názor svůj odlišný na váhy historie také snad bude dán.

Proces zrání

Byl dlouhý, možná i nekonečný pod rouškou tajemnou nadále své skrývá tajemství veřejně měl bys přiznat už,

že pro hravost svou jeho jsi první propásl dějství.

A teď bys to dohnat chtěl, chtěl bys být u toho nevíš nic o tom, jak úkol těžký zvolil jsi, který nejen slávou světskou sytit bude tě,

ale k tomu nabádat také, aby chůtice své rozvášněné krotil jsi.

Nespěchej, času je nazbyt

ani doba kamenná nespěchala, když vládu svoji předávala

to když zlomyslný kdosi lepší třeba ji nabízel časy

a pak se ji vysmál, když bronzem úděl svůj na dlouhé věky poskvrnla.

Ale vývoj šel dál

a železem snadněji dalo se s bližním svým skoncovat,

šanci ani nejmenší nedat mu,

ale vítězství krví posvěcené labužnický vychutnat.

V bludišti světa nové své nalezáš spojení,

kterým často i nosné piliře lidské důstojnosti obětuješ

ani mezi dobrem a zlem už hranice nehledáš,

ale podle potřeby jedno druhým nahrazuješ.

Neváháš ke skutkům velkým se propůjčit,

ani autority nešetříš své, bezmála promlčené,

ale svědectví podat chystáš se

zlomen že nejsi ani velkým neduhem marnosti své utajené.

Chtěl by ses ujistit, že už jsi dozrál, ale koho se dovoláváš,

kdo ti to dosvědčí, že není více už plodů tvých zatrpklých,

když tolik zklamání rozdál jsi,

i tolik nadějí posledních cestou zanechal – k smrti ubitých.

Přiznání

Dlouho jsem váhal, pak jsem se přece odvážil,

styděl jsem se možná slabost zatajovanou svoji dokazovat

kdo ale v tom může mi zabránit

když předhánět mnozí budou se hru moji jako falešnou prezentovat.

Nejsem první a nejsem ani poslední

jiní také už druhý dech nabrali,

aby časem zrození, životem se proplížili,

s kterým nejednou rady sobě nevěděli trampoty jejich okřídlené

konce když nabrali.

Jakou tvrdostí však oplývali nezkrocenou

nespíněným aby touhám svým cestu ulehčili

aby obdivným příkázali žárem srdcím svým planout,

které samo existenci radosti nejraději v plném rozsahu by slávou ověnčili.

Proto zřící nesmím se šance té nečekané,

která hřejivou nabídnout neváhá útěchu,

že horlivost lidskou i k takovými nasměrovat možné je cílům,

které nevedou nutně jen k vlastnímu prospěchu.

Co když mě cesta unaví,

kde nalézat budu odpočinku tajemství

pod širým nebem a nebo v zájmové oblasti uskupení,

která zvažovat připustí civilizaci nezohavená zanechávat mě poselství.

Rozhodnutí teprve smělé čeká mě

až přísným zralost svou zkouškám podrobím

až životem unaveným odměnu každou hledat přestanu,

pak teprve úděl nezaměnitelný svůj ve skutek proměním.